

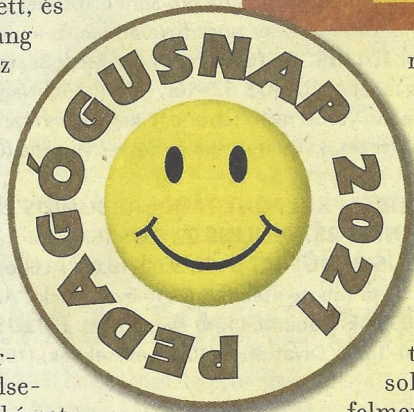
Ez volt életem legjobb döntése

Indráné Matolcsy Gabriella közel négy évtizedet töltött a Pitypang Utcai Általános Iskolában, ebből húsz éven át vezetője volt az intézménynek. Ez idő alatt a Pitypang kerületünk egyik legnépszerűbb iskolája lett, ami gyerekközpontúságáról, derűs, szeretettelgi légköréről és tengernyi szabadidős programjáról vált ismertté. A fiatalos lendületéből mit sem veszített kedves, lelkes igazgatója a tanév végén nyugdíjba vonul, mert bár – ahogy mondja – az itt eltöltött 38 év minden pillanatát élvezte, eljött az idő, hogy átadja a stafétabotot.

– Pedagóguscsaládból származom – meséli az iskola most leköszönő vezetője. – Nagymamám matematikatanár és iskolaigazgató volt, édesapám egyetemi tanár, és az öt testvérem közül is többen tanítanak. Eredetileg élelmiszermérnöknek tanultam a kertészeti egyetemen, de gyorsan rájöttem, hogy nem az az én utam, és Gödöllőn elvégeztem a mérnöktanári kiegészítő szakot. Közben kislányom hatéves lett, és hoztam beírni a Pitypang iskolába. Így indult ez az életre szóló szerelem, nem akartam mást, csak itt dolgozni. Ma is hálás vagyok az akkori igazgatónak, a most kilencvenéves Toóth Ödönnének, az ő igen-jén múlt az én sorsom. Felvett – más lehetőség híján – napközis tanárnak. 1983. szeptember elsején kezdtem el itteni munkámat, és közben végigjártam az iskolai élet ranglétráját: tíz évig voltam napközis, tíz évig matematikatanár, öt évig igazgatóhelyettes, majd 2000. szeptember elseje óta vezetem a Pitypang Utcai Általános Iskolát. Közben elvégeztem egy közoktatás-vezetői képzést, ahol kiválasztottak vezető igazgatóknak, ami azt jelenti, hogy egészen a tavalyi évig nálunk gyakoroltak a későbbi intézményvezetők. Nagy öröm számomra, hogy a Közép-Budai Tankerület több iskolája élén is olyan vezető van, aki nálunk töltötte a gyakorlatát.

Mi vonzotta ehhez az iskolához?

Alélköre, ami azonnal érezhető volt, és ami máig nem változott. A kezdetektől fogva egy nagyon összetartó és együttműködő tanári testület alakult ki, szeretjük, tiszteljük, segítjük egymást. Kicsi a fluktuáció, a legtöbbben hosszú évek, évtizedek óta tanítanak a Pitypangban. Vezetőként az is feladatomban, hogy segítsem megőrizni a tantestület békés hangulatát, és hogy a gyerekek is örömmel jöjjenek be reggelként az iskolába – mindezt úgy, hogy az iskola minden szereplője teljesítse a feladatát. Hogy ezt mostanra valóban sikerült elérnünk, az is bizonyítja, hogy maximális létszámmal működünk: 2000-ben 230 gyermek járt hozzánk, ma 460.

Egy iskola akkor jó, ha a tanítás mellett a közösségi életnek is fontos szerep jut, erre mindig nagy hangsúlyt fektettünk. A tantestülettel közös kirándulásokot szerveztünk, volt, hogy felmentünk a Mátrába kihelyezett értekezletet tartani. Minden évben tartottunk majálist, amikor az osztályok kon-dérban főztek, miközben tucatszámú sportágot is kipróbálhattak.

Kertész múltja tükröződik az iskola kertjén.

A kertünk tényleg mesés, olyan, mint egy arborétum. Az iskola épülete 1999-ben újult meg, a kert akkor még elég sivár volt, ezért elhatároztuk, hogy minden év novemberének második szombatján a gyerekekkel és a szülőkkel együtt növényeket ültetünk a kertbe – mára közel négyezret. Ez nekem nagyon fontos volt, és amióta igazgató vagyok, minden évben megrendeztük ezt a kertészkedő napot. Csak a tavalyi év volt kivétel a járvány miatt, de most áprilisban, A Föld napján ezt is bepótoltuk, egy támfalat ültettünk tele virágokkal.

Visszanézve az elmúlt évtizedekre, mit kapott ettől a pályától?

Erre hadd válaszoljak egy Mahatma Gandhi-idézettel: „A jól elvégzett munka egyetlen jutalma, hogy elvégezhetjük.” Maga a tanítás, a gyerekek társasága és szeretete,

te, a szülők elégedettsége annyi örömet ad, hogy nincs szükség egyéb jutalomra. Eszembe jut szegény édesapám, aki, amikor látta, hogy mérnökdiplomás lánya elmegy napközisnek, azt mondta, ez zsákutca. Pedig ez volt életem legjobb döntése. Hálás vagyok a sorsnak, hogy megtaláltam a helyemet, ahol öröm volt minden eltöltött perc, és hálás a kollégáimnak szerető támogatásukért. Az online oktatás alatt is csodálatosan helyt álltak, segítették egymást és a gyerekeket. Nálunk nem volt félelem, azt igyekeztünk mindig kint hagyni, és még a maszkokból is divatot csináltunk, hogy a gyerekek ne büntetésnek éljék meg a viselését. Ahogy *Böjte Csaba* megfogalmazta, mi is kizseretjük a gyerekekből a jót. Gyerekekkel foglalkozni azért a legszebb hivatás, mert ha beleteszed szíved-lelked, akkor a százszorosát kapod vissza. Nem kell tökéletesnek lenni, csak szeretni kell őket.

Nem lehet könnyű most búcsút venni. Mit tervez a nyugdíjas évekre?

Több időt fogok tölteni a családommal. A férjemmel ötven éve ismerjük egymást, két gyerekünk és kilenc unokánk született, a legidősebb 18, a legkisebb másfél éves. Szerencsére édesanyám is köztünk van még, ő 97 éves. Azt tervezem, hogy nekik fogok segíteni, kinek mire van szüksége. Otthon is van egy szép kertünk, amivel nem tudtam elegendőt foglalkozni, majd most erre is lesz időm.

Mit kíván az utódjának?

Hogy annyi örömet és szeretetet kapjon ettől a pályától, a tanárkollégáktól és a gyerekektől, amennyit én kaptam – és akkor nagyon jól fogja érezni magát.